

РЕШЕНИЕ

№ 7570

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1915** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 203 и сл. от АПК](#), във вр. с [чл. 104, ал. 1 и ЗДС](#).

Образувано е по искова молба от Л. Д. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.1, и Д. П. С. с [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.1, и двете действащи, чрез своя пълномощник адв. И. Р. Ш. със съдебен адрес в [населено място], [улица], ет.1, ап.5 против НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО, [населено място], [улица], ет.1, представляван от директора арх. П. П., за обезщетение на наследниците на П. А. С. относно незаконно уволнение на същия със заповед №Р-75/22.12.2014г. на Директора на НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО, на основание чл.104 ал.1 от Закон за държавния служител (ЗДСл), с цена на иска в общ размер на 5 664.00 /пет хиляди шестстотин шестдесет и четири/ лева, представляващо обезщетение в размер на основната заплата на П. А. С., определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, считано от 11.03.2015г. до 11.09.2015година, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, от които: сума в размер на 2 832.00/две хиляди осемстотин тридесет и два/ лв. да бъде заплатена на ищцата Л. Д. Н. с ЕГН [ЕГН], а сума в размер на 2832.00/две хиляди осемстотин тридесет и два/ лв. да бъде заплатена

на ищцата Д. П. С. с ЕГН [ЕГН].

Ищците сочат, че са наследници на П. А. С., чието незаконосъобразно прекратяване на служебното отношение е отменено с влязло в сила съдебно решение. Видно от представените доказателства с Решение №1407/06.02.2020г. по адм.д. №5308/2015г. по описа на АССГ, 21 с-в, Административен съд София-град е отменил Заповед №Р-75/22.12.2014г. на Директора на НИКН, с която на Н.С. му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“. С Решение 15410/11.12.2020г. по КАХД № 6355/2020 г. на ВАС, V-то отд., Върховен административен съд на Република България е оставил в сила Решение №1407/06.02.2020г. по адм.д. №5308/2015г. по описа на АССГ. В исковата молба се твърди, че след незаконното прекратяване на служебното правоотношение наследодателят им не е заемала друга длъжност и не е работил по трудово правоотношение. В резултат на незаконното уволнение, със заповед №Р-75/22.12.2014г. на Директора на НИКН, П. А. С. е останал без държавна служба и без каквато и да е друга работа, считано от 11.03.2015 г. до 11.09.2015 година. През това време същият не е заемал държавна служба и не е получавал доходи от държавна служба или друга трудова дейност, като е бил лишен от основни средства за препитание и издръжка на семейството си. Тези обстоятелства обосновават правния интерес от завеждане на настоящия иск за осъждането на Национален институт за недвижимо културно наследство да заплати на наследниците обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 5 664.00 /пет хиляди шестстотин шестдесет и четири/ лева, представляващо обезщетение в размер на основната заплата на П. А. С., определена към момента на признаването на уволнението за незаконно за цялото време /шест месеца/, през което не е заемал държавна служба, поради причина незаконното прекратяване на служебното му правоотношение.

На 15.11.2021г. П. А. С. е починал, видно от препис-извлечение от акт за смърт, издаден от Столична община, район „И.“. Видно от удостоверение за наследници изх. № 1875/24.11.2021г., издадено от Столична община, район „И.“, П. С. е оставил за наследници съпругата си Л. Д. Н. и дъщеря си Д. П. С..

В о.с.з. ищците се представляват от адв.Д. с пълномощно по делото. Отправено е искане за уважаване на исковете и присъждане на сторените по делото разноски, като е представен списък.

Ответникът – НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО, гр. С., [улица], ет.1, представляван от директора арх. П. П., редовно призован не депозира писмен отговор по реда на чл.131 от ГПК, не се представлява в проведените о.с.з. по делото.

Прокурора при СГП, изразява становище за допустимост и основателност на исковете по основание и размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че със заповед №570/30.01.2013г. на Директора на НИНКН и на основание чл.9 във връзка с чл.10, ал.1 от ЗДСл П. А. С. с ЕГН [ЕГН] е назначен за държавен служител на длъжност „Главен експерт“ в отдел „З. България“ в Дирекция „Експертна и методическа дейност“ на НИНКН с код по НКПД 24226041 и с основна месечна заплата в размер на 900,00 лв./Деветстотин лв./Със Заповед №578/01.03.2013г. на Директора на НИНКН П. А. С. е преназначен на длъжността „Главен секретар“, считано от 01.03.2013г., като е определена основна месечна заплата в размер на 900,00 лв. Със заповед №581/08.04.2013г. на Директора на НИНКН на П. А. С. е определена индивидуална основна заплата 944 лв., считано от 01.04.2013г. Със Заповед №Р-75/22.12.2014г. на Директора на НИНКН на основание чл.97, ал.1, във вр. с чл.90, ал. 5 във вр. с чл.89, ал.2, т.1 и т.3 от ЗДСл на П. А. С. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Заповедта му е била връчена на 10.03.2015г. Заповед №Р-75/22.12.2014г. е отменена с Решение №1407/06.02.2020г. по административно дело №5308/2015г. на 21-ви състав при Административен съд София-град. С Решение №15410/11.12.2020г. на ВАС, Върховния административен съд на Република България е оставил в сила Решение №1407/06.02.2020 г. на АССГ. Решението е влязло в сила от 11.12.2020 г.

В отговор на отправено запитване относно регистрирани трудови договори или служебно правоотношение за периода 11.03.2015-11.09.2015г. на П. А. С., с писмо изх. №10-00-3450#1/12.07.2023г. от ТД на НАП-С. до Административен съд София-град/вх. №26822/17.07.2023г./ е предоставена следната информация: „Има данни за регистриран на 29.06.2015г. трудов договор с Национална библиотека „Св. Св. К. и М. - С. с ЕИК[ЕИК], като същия е прекратен на 06.06.2016 г. За искания период има данни за осигуряване с вид осигурен 05 /за държавни служители/ за м.03.2015г. от Национален институт за недвижимо културно наследство с ЕИК[ЕИК].“ От представената служебна справка от Национален институт за недвижимо културно наследство размера на основната месечна заплата на П. А. С. към 22.12.2014г. - момента на уволнението, за период от шест месеца /22.06.2014-22.12.2014г./ е 944,00 лв.

Размера на основната месечна заплата за длъжността „Главен секретар“ съгласно щатното разписание и ведомост за работна заплата на НИНКН към 11.12.2020г. - момента на признаване на уволнението на П. А. С. за незаконно за период от шест месеца преди уволнението е както следва: Към 11.12.2020г. - 1755 лв., м.11.2020г. - 1755 лв., м.10.2020г. - 1350 лв., м.09.2020 г. - 1350 лв., м.08.2020г. - 1350 лв., м.07.2020 г. - 1350 лв., м.06.2020г. - 1350 лв. С молба вх. №38059/26.10.2023г. от Л. Д. Н. и Д. П. С. са представени заверени копия на Трудов договор №РД-20-341/01.07.2015г., сключен между П. А. С. и директора на Национална библиотека „Св. Св. К. и М.“ и допълнителни споразумения от 08.07.2015г. и 10.03.2016г., съгласно които основните месечни възнаграждения по периоди са следните: За периода 01.07.2015г.-28.02.2016г. П. С. е бил зам. Директор на НБ „Св. Св. К. и М.“ с основно месечно трудово възнаграждение 1000 лв. От 01.03.2016г. същият е бил зам. Директор НБ „Св. Св. К. и М.“ по стопанската дейност с основно месечно трудово възнаграждение 1400 лв.

По делото е приета съдебно–счетоводна експертиза, не оспорена от страните и приета от съда, като обективно и компетентно дадена.

След приемане на заключението по допуснатата СЧЕ с молба по предявените иски по процесуалният представител на ищеца от 21.11.2023г./л.176/ и искане за изменението им, съдът с протоколно определение от 21.11.2023г., на основание чл.214 ГПК, във вр.чл 144 АПК, е допуснал изменение на исковите както следва: на основание чл. 1, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 203 и сл. АПК, вместо сумата в общ размер 5 664,00 лв., да се счита предявен за сумата в общ размер на 8 149,05 лв. (осем хиляди сто четиридесет и девет лева и 05 стотинки) за периода от 11.03.2015 г. – 11.09.2015 г., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, във връзка с отменена заповед № Р-75/22.12.2014 г. на директора на НИНКН.

При така установените факти, Административен съд–София-град, обосновава следните правни изводи:

Разгледани по същество исковата молба е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗОДОВ. при смърт на увредения неговото право на обезщетение за имуществени вреди се наследява, а за неимуществени вреди - само ако е било предявено пред съд от увредения. Съгласно разпоредбата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, всеки държавен служител, чието служебно правоотношение е прекратено незаконно, има право на обезщетение за времето, през което не е на служба поради прекратяването. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Налице е отменен административен акт поради което исковите са допустими съобразно чл.204, ал.1 от АПК. На основание чл. 7 от ЗОДОВ, искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по местожителството на увредения срещу органите по чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Мястото на увреждането е [населено място], поради което при спазване правилата за родова и местна подсъдност, компетентен да разгледа предявения иск е Административен съд – [населено място].

Съгласно разпоредбите на ЗК -чл. 18.(2) Националният институт за недвижимо културно наследство е юридическо лице на бюджетна издръжка – второстепенен разпоредител с бюджетни кредити към министъра на културата.

От доказателствата по делото се установява, че служебното правоотношение на П. С. е било прекратено със заповед от Заповед №Р-75/22.12.2014г. отменена с влязло в сила съдебно решение на 11.12.2020г. Предявената по делото претенция е с правно основание [чл. 104, ал. 1 от ЗДСл](#).

Законът е определил правопораждащия за правото на обезщетение факт - отмяната на

заповедта, който момент е определящ и за размера на обезщетението. Нормата е материалноправна и тя действа от момента на изменението и занапред. Правните последици относно правото на обезщетение не възникват от прекратяването на служебното правоотношение, а от отмяната му като незаконно. В конкретния случай, е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на П. А. С. е отменена с влязло в сила решение от 11.12.2020г. на АССГ, поради което на същият, съответно на наследниците в случая се дължи обезщетение, за времето през което лицето не заема държавна служба, но за не повече от 6 месеца.

На основание чл.104, ал.1 от ЗДСл.- Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Към 11.12.2020 г. - датата на признаване на уволнението за незаконно размера на основната месечна заплата за длъжността „Главен секретар“ съгласно щатното разписание и ведомост за работна заплата на НИНКН е 1755лв. Обезщетението е дължимо за период от 11.03.2015 г. до 11.09.2015г. Общият размер на обезщетението за период от 6 месеца е: 6 м. x 1755,00 лв. = 10 530,00 лв. От посочената сума следва да се приспадне получаваната основна месечна заплата в размер на 1000,00 лв. от Н.С. считано от 01.07.2015г. по трудов договор №РД-20-341/01.07.2015г., сключен с Национална библиотека „Св. Св. К. и М.“. Основното месечно възнаграждение по трудово правоотношение, на последният изчислено за периода от 01.07.2015 до 11.09.2015г. съгласно заключението на вещото лице в общ размер 2380,95 лв. Общият размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл за шест месеца, за период от периода 11.03.2015-11.09.2015г. следва да е 8149,05 лв./Осем хиляди сто четиридесет и девет лв. 05 ст./Сумата е изчислена, като от 6-месечния размер на основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно е приспаднала основната месечна заплата, получавана по трудов договор за периода 01.07.2015г. до 11.09.2015г. (10530,00 лв. - 2380,95 лв. = 8149,05 лв.). т.е. на ищите следва да се присъди сумата 8149,05 лв.

По акцесорният иск.

Ищите претендират присъждане на законната лихва от предявяване на исковата молба.

С оглед основателността на главния иск, съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен, считано от датата на предявяване на исковата молба 27.02.2023г. до пълното изплащане на задължението, така както е направено искането. Съдът намира за необходимо да отбележи, че акцесорният иск има характер на обезщетение,

дължимо на друго основание, което обезщетение е съизмеримо със законната лихва.

По разноските.

Съгласно разпоредбата [чл.10, ал.3 от ЗОДОВ](#), ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, като съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Ишците са внесли предварително дължимата държавна такса в размер на 10 лева. Такава е дължима и с оглед изхода на правния спор, тя следва да бъде възложена на ответника, а така също и 700 лева заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство, съобразно представеното пълномощно и договор за правна защита и съдействие. Ответника също следва да бъде осъден да заплати разноските по приетата СЧЕ в размер на 200 лв., за възнаграждение на вещо лице. Предвид изложеното налице са основания за присъждане в полза на ишците на направените разноски по настоящото производство в общ размер на 905 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град 34 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО, гр. С., [улица], представляван от директора арх. П. П. да заплати на ишците Л. Д. Н. с [ЕГН] и Д. П. С. с [ЕГН] обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в общ размер на сумата от 8149,05/осем хиляди сто четиридесет и девет и пет стотинки/лева, представляващо обезщетение в размер на основната заплата на П. А. С., определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, считано от 11.03.2015 г. до 11.09.2015 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба 27.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛЕН ИНСТИТУТ ЗА НЕДВИЖИМО КУЛТУРНО НАСЛЕДСТВО, гр. С., [улица], представляван от директора арх. П. П. да заплати на Л. Д. Н. с [ЕГН] и Д. П. С. с ЕГН [ЕГН] сумата от 905 лв./деветстотин и пет лева/, представляваща направените разноски по дело №1915/2023 г. по описа на АССГ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: